

Βιογραφικό σημείωμα μιας δασκάλας.

του Δημητρίου Νατσιού

**«Την λευτεριά ρωτήσανε ποιας μάνας είναι γέννα /
και είπε πως την γέννησε το ελληνικό το αίμα».**

Αφιέρωμα το παρόν σημείωμα. Όχι μόνον επετειακό, αλλά και λίαν επίκαιρο. «Και αν είναι πλήθος τ' άσχημα κι αν είναι τ' άδεια αφέντες», ακολουθώντας «τα μονοπάτια της ποίησης» του Παλαμά, έχουμε το κελάρι το πατρογονικό, γεμάτο τζιβαϊρικά πολυτίμητα και πρόσωπα τιμαλφή.

Τούτες τις σακάτικες ώρες που περνά η πατρίδα, με τα στίφη των μωχαμετάνων, που τα βάφτισαν «πρόσφυγες και μετανάστες» οι αριστερόμυαλοι γραικύλοι, να ακυρώνουν την Επανάσταση του Εικοσιένα, με ηγέτες «νάνους και αρλεκίνους» που μας πνίγουν με τις αναθυμιάσεις τους, παρηγοριά και καταφυγή, η πατραγαθία. Οι πράξεις, η εύκλεια των προγόνων.

Μια παρένθεση. Δάσκαλος σε μικρά παιδιά, Στ' Δημοτικού φέτος, αφήνω στην άκρη τα βιβλία, τις καντιποτένιες φλυαρίες του υπουργείου, και, πολλές φορές, στρώνομαι και καταγράφω κείμενα ευσύνοπτα, κατανοητά και κατάλληλα για την κρίσιμη, εξοπλιστική ηλικία τους. Επιμένω κυρίως σε αφιερώματα. Η νεότερη ιστορία μας προσφέρεται. Το μάθημα της Ιστορίας είναι δίωρο (εβδομαδιαίως). Οπότε επιλέγω δέκα περίπου πρόσωπα – Κολοκοτρώνης, Κανάρης, Καραϊσκάκης, Μπότσαρης, Σολωμός, Παπαφλέσσας, Παύλος Μελάς, Γρηγόρης Αυξεντίου, μεταξύ αυτών – την ευωδία, δηλαδή, της ιστορίας μας και τους παρουσιάζω στους μαθητές μου. Χαίρονται χαράν μεγάλη και καμαρώνουν. Παρουσιάζω κυρίως στα παιδιά νόστιμα ή ηρωικά επεισόδια από τον βίο και την πολιτεία σας. Αυτά τους συγκινούν, εντυπώνονται ανεξίτηλα στη δροσερή μνήμη τους.

Παράδειγμα: Έλεγε ο Κολοκοτρώνης: «Κάποτε η κουκουβάγια ήθελε ν' αλλάξει φωλιά, γιατί η παλιά είχε λερωθεί από τις κουτσουλιές της. Όπου και να πας, της είπε άλλο πουλί, και τον κώλο σου μαζί σου θα τον πάρεις». Γέλιο τα παιδιά και θαυμασμό για την θυμοσοφία του Γέρου του Μοριά. Διδασκαλία σημαίνει «τέρπειν και διδάσκειν» κατά τον αείχλωρο λόγο του Πλάτωνα. Και πάντα με ταπείνωση και όχι ταπεινώνοντάς τα, έχοντας πάντοτε υπ' όψιν ότι διδάσκουμε και συμβουλευόμαστε ανθρώπους πολύ καλύτερους από εμάς.

Αφιέρωμα, λοιπόν, το παρόν σημείωμα σε μια – τίτλος τιμής, ανυπέμβλητος – Δασκάλα του Μακεδονικού Αγώνα, την Αικατερίνη Χατζηγεωργίου. Μας άφησε ένα βιογραφικό σημείωμα, δεν το έγραψε με μελάνι. Το χάραξε με το αίμα της. Δεν φώτισε με τον λόγο της, αλλά με το κορμί της. Έγινε η ίδια λαμπάδα. Το βιογραφικό της το κατέθεσε στο Συναξάρι των Ηρώων του Γένους.

Ας το διαβάσουμε με ευλάβεια:

Όνομα: Αικατερίνη Χατζηγεωργίου

Τόπος γεννήσεως: Γευγελή Μακεδονίας, πόλη ελληνική, που σήμερα είναι στην κατοχή των Σκοπιανών.

Έτος γεννήσεως: 1885

Επάγγελμα: Στα δεκαοκτώ της έγινε δασκάλα στα σκλαβωμένα Ελληνόπουλα της Μακεδονίας.

Βασικές Σπουδές: Σπούδασε στο Παρθεναγωγείο Μοναστηρίου, πόλη κάποτε με ακμαίο ελληνικό πληθυσμό την οποία κατέχουν οι πλαστογράφοι της ιστορίας.

Δεν σπούδασε σε κάποιο Παιδαγωγικό Τμήμα στο οποίο διδάσκουν εθνομηδενιστές και νεοταξικά απολειφάδια τύπου Ρεπούση, που εξοργίζονται διότι γίνεται αγιασμός στα σχολεία – κατά δήλωσή της προ μηνός – και ... δαιμονίζεται γιατί ακόμη εκκλησιάζονται τα σχολεία. Αν είχε καθηγήτρια την Ρεπούση, η Αικατερίνη, θα πήγαινε με τους Κομιτατζήδες ή θα την απέλυαν γιατί θα χαρακτηριζόταν εθνικίστρια, δασκάλα του σκοταδισμού. Δόξα τω Θεώ τότε δεν είχαμε παιδαγωγικά τμήματα. Είχαμε Παρθεναγωγεία, Μεγάλες του Γένους Σχολές, Πανεπιστήμια ηρώων.

Μεταπτυχιακές σπουδές: Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο αθάνατο πανεπιστήμιο της ελληνικής ιστορίας, ειδικεύτηκε στην φιλοπατρία και την αυτοθυσία. Αναγορεύτηκε διδάκτωρ του ηρωισμού στις 14 Οκτωβρίου του 1904, με βαθμό «άριστα», από τους επιβλέποντες καθηγητές που άκουγαν στα ονόματα Παύλος Μελάς και Αναστάσιος Καρατάσος.

Εκπαιδευτική και κοινωνική δράση: Δίδαξε στα ελληνόπουλα γλώσσα και ιστορία. Τους μάθαινε την αγάπη στο Χριστό και την αγία του Εκκλησία: «Μια φορά κι έναν καιρό» τους έλεγε «σε τούτα εδώ τα δοξασμένα χώματα ζούσε ο βασιλιάς Αλέξανδρος, που σκόρπισε το φως και τον ελληνικό πολιτισμό στα πέρατα του κόσμου... Μια φορά κι έναν καιρό από τούτα τα άγια χώματα διάβηκε ο Απόστολος Παύλος, σαν ήρθε να φέρει τον Χριστιανισμό στην ήπειρό μας». Και τα παιδόπουλα με ορθάνοιχτα τα μάτια την κοίταζαν και έκλειναν στα άγουρα φυλλοκάρδια τους, με ανείπωτη περηφάνια, τον λόγο, τον σπόρο τον εθνικό, που αργότερα θα γεννούσε καρπό πολύ.

Μισθός: Αφιλοκερδώς, με έντιμο πενία, ζούσε η Αικατερίνη. Δεν... κατέβαινε σε απεργίες για «αύξηση μισθών», δεν έγινε συνδικαλίστρια σε κάποια ΔΟΕ για να γλιτώσει την αίθουσα. Όχι. Ανέβαινε τα

σκαλοπάτια της λευτεριάς. Νυχθημερόν, μονάχη έγνοια της, η σωτηρία της Μακεδονίας. Ατρόμητη, «εις το έθνος προσέφερε ό,τι ήτο δυνατόν ως ηρωίδα του 21», για να θυμηθούμε την διαθήκη του Γερμανού Καραβαγγέλη που κι αυτός κατατάσσει τον εαυτό του στην «λεβεντουργιά» του Ιερού Αγώνος.

Προαγωγές: Στα δεκαεννιά της χρόνια η Αικατερίνη Χατζηγεωργίου πήρε την τιμιότερη προαγωγή. Από απλή δασκάλα προάγεται σε ηρωίδα του ελληνικού έθνους. 14 Οκτωβρίου 1904. Μια συμμορία κομιτατζήδων περικυκλώνει το σπίτι, κοντά στην Γευγελή, στο οποίο φιλοξενούνταν η δασκάλα. Οι θρασύδειλοι Βούλγαροι πάση θυσία θέλουν να την δολοφονήσουν. Της ζητούν να παραδοθεί. Απαντά με το αντίλαλο του Ζαλόγγου: «Εγώ Ελληνίδα γεννήθηκα, Ελληνίδα και θα πεθάνω». Λέγοντας Ελληνίδα εννοούσε τάφο. Λόγος εθνικός γι' αυτήν είναι να μιλάς μες από τον τάφο. Έτσι γράφεται η ιστορία μας. «Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη...». Τρεις ώρες πολεμούσε. Έβαλαν φωτιά οι πρόγονοι του Ζάεφ – ο φίλος του Αλέξη του προδότη – και την έκαψαν ζωντανή.

Διακρίσεις τιμητικές. Όχι. Το κράτος, η νυν παλιόψαθα των εθνών, δεν της πρόσφερε καμιά διάκριση. Σχολεία ανά την χώρα έβαλαν διάφορες ονομασίες. «Δημήτρης Γληνός, Αλ. Δελμούζος, Μελίνα Μερκούρη». Κανένα δεν φέρει το όνομά της. Και σίγουρα λίγοι δάσκαλοι έχουν ακουστά την ηρωίδα δασκάλα του Μακεδονικού Αγώνα. Ας είναι. Οι ήρωες δεν έχουν ανάγκη «κρατικής αναγνωρίσεως». Τους παίρνει στα φτερά της η Δόξα, γιατί μαρτύρησαν για του Χριστού την πίστη στην αγία και της Μακεδονίας την ελευθερία. «Όλο εις τον κρεμόν κυλάμεν κάθε μέρα» έγραφε με το γιαταγάνι του ο στρατηγός Μακρυγιάννης. Είναι αυτό το γκρέμισμα κάθοδος εις Άδην; Ίσως. Μήπως γίνει και τόπος Αναστάσεως; «Είθε», όπως έγραφε η περικεφαλαία του Κολοκοτρώνη. Αιώνια η μνήμη των αθάνατων διδασκαλισσών του Μακεδονικού Αγώνα.

**Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος-θεολόγος
Κιλκίς – Μέλος ΙΗΑ**

Πηγή : www.antibaro.gr/article